

Verzoekster stelt dat de beschikking reeds nietig moet worden verklaard op de enkele grond dat zij niet voldoet aan de motiveringsplicht van artikel 253 EG. Bovendien heeft verweerster artikel 81 EG geschonden doordat zij de onderzochte gespreksronden juridisch onjuist heeft gekwalificeerd. Bij een objectieve beoordeling van de feiten had verweerster moeten erkennen, dat tussen de betrokken banken vooral onenigheid bestond. De onjuiste beoordeling van de feiten tast geheel de bestreden beschikking aan, die derhalve in haar geheel nietig moet worden verklaard. Verder is de bestreden beschikking in strijd met artikel 81 EG, nu de onderzochte gespreksronden niet van aard waren om de handel tussen de lidstaten ongunstig te beïnvloeden.

Verder stelt verzoekster dat artikel 3 van de bestreden beschikking nietig moet worden verklaard omdat de in artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17/62 vereiste schuld ontbreekt. Gelet op het louter nationale karakter van de gespreksronden en het feit dat zij wortelden in een specifieke Oostenrijkse context — met deelneming van Oostenrijkse overheidsinstanties — kon verzoekster niet weten dat de gespreksronden onwettig waren en de handel tussen lidstaten konden beperken.

Verder heeft verweerster met schending van artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17/62 wezenlijke beginselen van de berekening van geldboeten geschonden en heeft zij met name haar eigen richtsnoeren voor de berekening van geldboeten op verschillende punten verkeerd toegepast. In de eerste plaats is ten onrechte aangenomen dat er sprake was van een „zeer zware inbreuk”, en heeft verweerster geen rekening gehouden met talrijke verzachtende omstandigheden. Ten slotte moet de geldboete ook aanzienlijk worden verlaagd, nu verweerster bij onjuiste toepassing van de mededeling betreffende het niet opleggen of verminderen van geldboeten in zaken betreffende mededingingsregelingen in het geheel geen rekening heeft gehouden met verzoeksters verregaande medewerking.

Beroep, op 30 augustus 2002 ingesteld door Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 augustus 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG, gevestigd te Wenen, vertegenwoordigd door H. Wollmann, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 11 juni 2002 betreffende een procedure op grond van artikel 81 EG (zaak COMP/36.571/D-1 — Oostenrijkse banken) nietig te verklaren;
- subsidiair, de artikelen 3 en 4 van de beschikking nietig te verklaren voorzover zij op haar betrekking hebben;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verweersters procedure betrof de regelmatige bijeenkomsten van banken in Oostenrijk („Bankenrunden”). In de bestreden beschikking stelde de Commissie vast dat verzoekster — samen met zeven andere Oostenrijkse bankinstellingen — artikel 81 EG had geschonden door deel te nemen aan overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen betreffende prijzen, tarieven en reclame, die van 1 januari 1995 tot en met 24 juni 1998 strekten tot beperking van de mededinging op de Oostenrijkse bankmarkt. De Commissie heeft de betrokken banken geldboeten opgelegd.

Verzoekster stelt dat de gespreksronden tussen de Oostenrijkse banken de grensoverschrijdende handel niet merkbaar konden beïnvloeden. In de bestreden beschikking heeft de Commissie artikel 81, lid 1, EG onjuist toegepast. De betrokken afspraken golden enkel voor het grondgebied van de Republiek Oostenrijk. De Commissie heeft niet bewezen, dat de afspraken desondanks de intracommunautaire handel merkbaar konden beïnvloeden. Met name is niet aangetoond dat zij de markt afschermden.

Verder stelt verzoekster, dat de Commissie niet heeft aangetoond dat verzoekster opzettelijk of uit onachtzaamheid heeft gehandeld. De Commissie heeft artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17/62 onjuist toegepast. Zij heeft een geldboete opgelegd, hoewel niet is bewezen dat verzoeksters medewerkers opzettelijk of uit onachtzaamheid hebben gehandeld. De Commissie miskent dat het bij de schuldvraag niet aankomt op de kennis van het kartelverbod, maar in eerste instantie op kennis van de feiten die dat verbod in concrete gevallen toepasbaar maken. Bovendien onderzoekt de Commissie de schuldvraag slechts met betrekking tot de mededingingsbeperking en vraagt zij zich niet af, of verzoeksters medewerkers de gestelde grensoverschrijdende gevolgen konden kennen. Dat was niet het geval.